

«Тепло долонь і серця – захисникам України»

Звучить лірична українська мелодія у звукозаписі, на фоні якої говорить учень:

I УЧЕНЬ

Тобі, найкращая перлино
Моїх розбуджених надій,
Тобі, що зवेशся Україна,
І в цей життєвий буревій

II УЧЕНЬ

Тобі, що постаті козачі
Для нас змальовуєш щодня,
Я шлю привіт й бажаю вдачі
У сяйві радісного дня.

звучить мелодія

Україно! Ти – моя молитва,
Ти моя розпуко вікова.
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, ненько, горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.

Лети, вітре, з полонини
Та понад степами,
Рознеси ти нашу славу
Широко світами.

Виконується пісня «Це моя Україна»

1-й Ведучий. Все починається з малого... З маленького, але такого важливого – з любові. Любові до матері, малої батьківщини, традицій, історії і Батьківщини.

2-й Ведучий. Ми – українці! І ми цим пишаємось. У нас духовно багата держава. Ми співучі, щедрі, розумні, віддані, рішучі...

1-й Ведучий. Будь-яка країна розсиплеться на попіл, якщо її громадян не об'єднує прихильність до землі, на якій вони живуть.

2-й Ведучий. Народна мудрість стверджує, що земля може нагодувати людину своїм хлібом, напоїти водою зі своїх джерел, але захистити себе не може.

Тому це святий обов'язок тих, хто живе, хто користується всіма її благами і дарами.

1-й Ведучий. Виконуючи цей почесний обов'язок, ідуть юнаки служити в армію, щоб берегти мир і спокій своєї Батьківщини, стояти на сторожі її інтересів.

2-й Ведучий. Дорогі друзі, шановні наші гості. Ми раді вітати вас у нашому залі, на нашому заході, присвяченому воїнам, які виборюють волю та незалежність нашої держави на сході України, захищаючи нашу землю від вторгнення агресора. Щастя Вам і здоров'я! Добра і миру!

Виступ директора школи

1-й Ведучий. 3 березня 2014 року наша країна знаходиться в стані неоголошеної війни. Багато страждань випало на долю нашого народу за цей час, але він проявив свій незламний дух. Сьогодні на Сході України йдуть військові дії, точаться криваві бої. Там вирішується доля і майбутнє України. Весь народ нашої держави об'єднався нині проти російського агресора. Сили АТО намагаються протистояти терористам. На полі битви – захисники, воїни.

2-й Ведучий. Вони мужні, сміливі, хоробрі. Не шкодуючи власного життя, захищають неньку Україну. Це бійці, що зі зброєю в руках захищають крихкий східний кордон України, лікарі, які в мирний час повертають поранених в АТО з того світу, волонтери, на плечах яких тримається наша армія.

(Перегляд відеофільму. «Дай Боже нашим солдатам»)

1-й Ведучий. Пам'ять! Гірка пам'ять війни! Вона ніколи не згасає. Вона ятрить мозок, збуджує уяву.

Пам'ять! Що ти залишила? Сльози матерів? Наречених, що не долюбили своїх хлопців? Поминальний дзвін та тепло свічки?

2-й Ведучий. Хай горять свічки, як болючий щем про наших героїв, які навічно стали журавлями...

(Звучить «Реквієм». Вихід юнаків у військовій формі зі свічками пам'яті)

СОЛДАТ. Цієї ночі мені наснилась батьківська хата. Пізно ввечері я бачу журавлиний ключ, який, здавалось, завис у зоряному небі саме над нашою хатою. Я махаю рукою до них, розумію, що не бачать мене, але мені здалось, що і вони мені у відповідь змахнули крильми.

І я прокинувся. Що б це могло означати?

СОЛДАТ. У сни не вірив ніколи. Але слухаю тебе і стає зрозумілим одне: скоро будем вдома. Все, мабуть, будемо скоро вдома. Так хочеться, щоб по швидше все скінчилось.

СОЛДАТ. Вірте, друзі, скінчиться. Може і повинно все скінчиться. Знаєте, коли мене викликали до військкомату і мама знала, що поїду на східну Україну, я здивувався, що був спокійним. Про страх і не думав. Напевне, цей спокій передався і мамі, бо вона мені сказала: Синку! Все буде добре! Головне – бережи себе!

СОЛДАТ. А моя матуся мені наділа ладанку – оберіг і тихо промовила: «Ти завжди був моєю опорою. Я горджуся тобою. Хай береже тебе Бог!

СОЛДАТ. Перед тим, як іти сюди, на фронт, я пообіцяв дружині, що захищатиму її і наших синочків – близнюків. Інакше не може бути. І повернусь живим, бо треба добудувати дім, дітей на ноги поставити!

Тож давайте вірити, що настане скоро мир і спокій. І пам'ять журавлина над мирною нашою землею. Будемо жити! Буде мир!

Звучить пісня і відео кліп «Повертайся живим»

1-й Ведучий. Поки що скалічена, вичерпана Україна – мов зруйнована хата після війни. Без дверей. Кожен може увійти. Забрати, що хоче. І хто ж захистить її душу, її майбутнє?... Боляче?

Боляче. Боляче за нашу прекрасну Україну, цей розкішний вінок з рути і барвінку, країну смутку і краси. За її мужній народ, що віками боровся за своє щастя.

2-й Ведучий. Україна може вижити і повинна вижити і, насамперед, завдяки її культурі. Бо це – єдиний посланець душі України, її людська і творча суть. Час минає, а все, що талановито закарбовано у слові, залишається з нами і залишиться після нас.

(Звучить фон пісні «Плине кача на Тисині»)

Нам невідомі всіх їх імена,
Хто їх чекає, хто за ними плаче,
Де їхній дім, як їм болить війна,
Яке в них серце – щире чи терпляче.

Як страшно їм, коли усе горить,
Коли руїни, смерть перед очима,
І як в бою важлива кожна мить,
Які в них білі крила за плечима.

Нам невідомі мрії й здобуття,
Всі їхні рани, всі слова прощання,
Вони – солдати, що кладуть життя,
Заради нас і мирного світання.

І без імен помолимося за них,
За трошки вдачі світлої, простої.
В час зрад страшних і втрат таких гірких,
І без імен вони для нас герої.

1-й Ведучий. Вітер війни по душах мете,
Пил від гармат на роки опадає,
Годинник життя безупинно іде...
Лиш пам'ять, лиш пам'ять усе пам'ятає.

2-й Ведучий. Хвилина мовчання – затихли всі кроки,
Скорботи хвилина, громада мовчить.
Ніколи нехай не вертаються роки,
Димом не вкривається неба блакить.

1-й Ведучий. Вшануймо пам'ять загиблих хвилиною мовчання.

(Хвилина мовчання, звучить метроном)

Дорогі наші хлопці-орлята,
Ми слідкуєм за вами щодня,
Молим Бога, щоб вас не здолали,
Щоб скоріше скінчилась війна.

На екрані ми бачим щорання,
Як ви билися мужньо вночі,
Радості мало, хіба що страждання,
Але раді, що ви всі живі.

То ж вертайтеся, рідні, живими,
Щоб усмішка була на лиці,
Вас чекають кохані і мами,
Та ще в декого діти малі.

Ми бажаєм Вам щастя й здоров'я,
перемоги в безглуздій війні
Хай збуваються мрії, покинуть тривоги.
Хай завжди буде мир на землі!...

1-й Ведучий. Найвищою нагородою тих, хто уцілів, – є життя, а для загиблих – пам'ять.

Звучить пісня «Мальви»

Хлопчина вірив, що колись, одного ранку,
Відкривши очі, він відчує повну волю.
Але та куля, в день зимовий, на світанку,
Перехопила подих та змінила долю.
Хлопчина вірив, що колись, одного дня,
Розкаже син йому, як любить Батьківщину.
Хіба він знав, що борючись за це щодня,
Все доведеться відпустити в мить єдину.
Так. Той хлопчина, він не знав тоді,
Що нелюд пострілом прицільним забере життя.
І браття хлопця, українці, у біді,
Заплачуть, відпустивши тіло в небуття.

19 січня 2015 року під час рейду в Донецькому аеропорту на 22 році життя загинув випускник нашої школи Євдокименко Іван Миколайович.

1-й Ведучий. У нашій пам'яті Ваня назавжди залишиться не лише гарним сином, чудовим другом, товаришем, а й хорошим учнем.

1-й Ведучий. Нерідко в небесній височині можна побачити, як раптово, немов одірвавшись, падає зоря і згорає блискавично, не встигнувши долетіти до землі. Падаюча зірка – це раптово обірване чиесь життя. Так і зірка Івана спалахнула у небокраї живими словами своєї поезії, яка несе істинну правду життя з усіма його протиріччями і розбіжностями. Відійшовши в неповні 23 роки за межі вічності, він залишив по собі вагомий спадок, так і не доспівавши, не долюбивши...

Вірш Івана

Україна – вища над усе

Ми народилися великої години
З пожеж війни і полум'я вогнів.
Плакав нас біль по втраті України,
Пригнічував нас гніт і гнів на ворогів.
І ось ідем у наступі, у бою
Тверді, міцні, незламні, мов граніт.
Бо плач не дав свободи ще нікому,
А хто борець – той здобуває світ.
Не хочемо ні слави, ні зарплати,
А за платню нам – радість боротьби.

Солодше нам у бою умирати,
Ніж жити в путах, мов німі раби.
Доволі нам руїни і незгоди,
Не сміє брат на брата йти у бій,
Під синьо-жовтим прапором свободи
З'єднаєм весь великий нарід свій.
Наш гордий ключ народові несе,
Вітчизні будь ти вірний до загину,
Нам Україна – вища над усе.

Іван Євдокименко

1-й Ведучий. Працелюбний, вправний, досить кмітливий, здібний до сприйняття нового і уміння аналізувати – таким був Іван.

2-й Ведучий. Він на світі прожив, наче спалах зорі на світанні,
Наче крапля роси, наче крик журавля – тільки мить.

(Звучить фон пісні «Плине кача на Тисині»)

Ми не забудем! Чуєш? Не забудем!
Ти завжди, Друже, будеш серед нас!
І навіть, через сотні літ про тебе будуть говорити!
Згадають подвиг твій іще мільйони раз!
Твій дух назавжди залишився несконненим
І хоч душа твоя на небесах
Для нас усіх ти ще живий й такий же усміхнений
Назавжди лишешся у кожного в серцях.
А зараз друже, спочивай
І нехай янголи десь там, твій сон оберігають.
Ти знай, для нас усіх- ти наш Герой.
І пам'ятай: ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Звучить пісня «А я живий, матусенько, живий...» (С. Федина)

1-й Ведучий. Війна. Просто слово. П'ять літер. Але скільки асоціацій пробуджує в нас воно! Біль, героїзм, патріотизм, туга за близькими людьми, ненависть та любов...

2-й Ведучий. Багато синів нашого міста та району пішли виконувати свій обов'язок перед Батьківщиною. Вони з гідністю несли і несуть бойову службу в лавах Збройних Сил України.

1-й Ведучий. Слова «Слава Україні – Героям слава» перестали бути просто вітанням це вже віддання шани найкращим, котрі у найважливіший момент нашої держави не злякалися і пожертвували собою заради своєї Батьківщини, а також є засвідченням справжнього патріотичного подвигу.

Коли перед очима кадри з новин, фото поранених та загиблих героїв, дивлячись їм у вічі, ми розуміємо, що вислів «душу й тіло ми положим за нашу свободу» став для сучасної історії української нації не просто словами з гімну, це стало станом душі.

Сьогодні ми з вами зібралися на цю зустріч аби

Написання листівок

Від серця до серця добро хай летить,
Подібне пташці.
Стукає в серця, щоб розбудити
І повернутись.
Щоб повернутись і дарувати
Всім людям радість,
Над сірим днем щоб злетіти –
Це вже не мало.
У нас задача така проста:
Дарувати добро від серця до серця
І у ваше серце поскоріше
Ви – доброти відкрийте двері!

Дитина 1.

Я хочу, щоб ми з горем не стрічались
Раділи квітам, зелені, весні.

Дитина 2

Щоб сонце нам привітно усміхалось:
Матусі, татку, друзям і мені!

Дитина 3

Я хочу, щоб ніколи не лякала
Смертельним громом землю цю війна...

Дитина 4

Щоб Україна в квітах потопала,
Сльозиночка не впала ні одна,

Дитина 5

І посмішка в матусі не згасала
Щоб мир у злагоді навіки нас єднав.

2-й Ведучий. Ми всі молимося за долю України – від малого і до старого – і просимо Господа і Пресвяту Богородицю захистити нас, захистити нашу єдину Україну. Ми маємо бути вдячні тим, хто відстоює право України бути гордою державою, хто захищає нас із вами. Брати приклад із героїв АТО і вміти дати відсіч будь – якому агресору, не шкодуючи свого життя

Господи, я стану на коліна
Постом я душу знову окроплю.
Молю Тебе, молю за Україну,

Помилуй край який я так люблю.

Прости, коли гріхом ми завинили,
Коли забули промені добра,
Коли Тебе ми вчинками гнівили,
Так часто гріх в спокусі обира.

Небесний Отче, молюся і плачу,
Не дай і краплі крові протекти.
Оберігай сміливу стежку ту юначу,
На смерть не дай нікого приректи.

Пошли нам мир, пошли нам цілу стаю
Своїх рясних пошли нам благословінь.
Не дай Ісусе, я Тебе благаю,
Аби скакав землею чорний кінь.

І так не мало вкрав життя рясного
І вирости могили вслід за ним.
Не дай, щоб промінь сонечка ясного,
Закрив туманом ненависний дим.

Молю Всевишній, нас не покидай,
Не залишай на мить мою країну.
Рукою Своєю нас оберігай,
Оберігай Ісусе Неньку – Україну!

1-й Ведучий. Наша зустріч добігає кінця. Якщо ми, ніби за цеглинкою цеглинку, будуватимемо наш храм людської душі, не будемо байдужими та черствими, будемо патріотами своєї Батьківщини то будемо гідними називатися українцями!

Чуєш, ти чекай мене, над усе чекай
Коли смуток огорне, жовтий дощ стіка

І в спекотну каламуть, в заметіль, у сніг
Коли інших вже не ждуть, вже й забувши їх.

І коли листів нема із далечини...
інших вже не ждуть дарма – стомлені вони.

Повернуся, тільки жди
І не зич добра
тим, хто каже далі йди і забудь... пора.

Хай повірять мати й син, що нема мене
Друзі втішаться отим "було і промине",

Сядуть в коло при вогні і ковтнуть вина.
На помин душі
Та ні. Ти чекай одна.

Ти чеканням повернеш із смертельних лав
«Поталанило, еге ж?» – скаже, хто не ждав.

Не дано збагнути їм в літо вогняне
Як чеканням ти своїм вберегла мене.

Як вцілів я? Вижив як?
Знаємо без слів.
Просто ти чекала так, як ніхто не вмів

1-й Ведучий. Моя Україно, народ мій коханий,
Брати-українці, мої земляки!
Здоров'я і щастя вам, рідні країни,
Добробуту, миру на довгі роки!

2-й Ведучий. Єднаймося, браття! Хай чиста іскрина
Запалить любов'ю гарячі серця,
Й піснями наповниться вся Україна
Від щастя, якому не буде кінця!

Матеріал використано з інтернет-джерела:
<https://www.schoollife.org.ua/368-2017/>